

Woolf in 1929 het essay *One's Own*. Aanleiding vormde een collegereeks die ze gevraagd was te geven over vrouwen in de literatuur. Na research concludeerde ze dat die er amper waren en dat dat een reden had: tot diep in de 19de eeuw hadden vrouwen zelden een eigen plek om een pen op papier te zetten. In de tentoonstelling van Juliette Blightman neemt die 'eigen kamer' de vorm aan van een trampoline. Het is zo'n geval dat je in veel achtertuinen ziet: een met veren opgespannen zeil met een kooiconstructie van gaas.

en de kjes touw op gaas. Een wereld die zich laat geleiden met vuurwerk, nachtelijke storm en stortregens, maar het kamertje blijft overeind. Naast de film toont Blightman een serie rechthoekige doeken. Op een aantal staan potloodtekeningen van wc's, ook nu nog het enige kamertje dat veel volwassen vrouwen 'eigen' kunnen noemen, al is het maar tijdelijk. De toiletten zijn flijtjes neergezet, liefdevol. Ze worden afgewisseld

perend primair, maar niet minder groter. Ze zijn modderig als de tuin waar de half verroeste trampoline in staat. Blightman omarmt de rommeligheid van het alledaagse leven, waarin een eigen kamer zowel toevluchtsoord als gevangenis kan zijn. Een realiteit die wij de afgelopen weken goed hebben leren kennen. **Edo Dijksterhuis**

onder de... Vanaf dat moment duikt... haal in de wereld die de sondes in hun rondjes rond de aarde waarnemen. Via knipsels, satellietbeel-

thuis is er nog... moels te zien en te doen.

Glinsterletters uit vervlogen tijden

→ Schilderijen van Tim Ayres en sculpturen van Lynne Leegte. FOTO GALERIE ROGER KATWIJK

QUIETLY, QUIETLY

TIM AYRES & LYNNE LEEGTE

Waar Galerie Roger Katwijk, Lange Prinsengracht 737

Te zien t/m 1/6 van do t/m za van 13.00 tot 17.00 uur

en op afspraak

Wanneer leggen we gedachten nog vast met een pen of een potlood? We communiceren meer dan ooit, maar dat gaat bijna altijd digitaal. Tim Ayres merkte ook dat hij slordiger was geworden, dat zijn handschrift achteruit was gegaan. Daar kun je ook weer een mooie draai aan geven. Moet hij hebben gedacht. In een reeks donkere schilderijen die hij nu bij Roger Katwijk laat zien, staan woorden op het doek gekalkt als wilde, expressieve gebaren. De verf is zo dun dat het pigment in lange slierten van het doek druipt, alsof de woorden in het schilderij een eigen leven gaan leiden.

Tim Ayres kwam dertig jaar geleden vanuit Engeland naar Nederland voor een werkperiode aan de Rijksakademie. Hij maakte hier furor met schilderijen met teksten die in ongenaakbaar harde vlakken zijn geplaatst. Ook de gebruikte materialen, glanzende industriële verf op mdf-panelen, benadrukten het onpersoonlijke en afstandelijke karakter van de werken. De teksten waren met sjablonen aangebracht, met scherpe lijnen en in knallende kleuren.

De huidige schilderijen lijken bijna van een andere kunstenaar. Tedere, spetterige letters laten zich ontcijferen als eeuwenoude boodschappen in grotschilderingen. Tegelijk zijn ze onmiskenbaar hedendaags. Ayres gebruikte moderne acrylverf met parelmoereffecten, waardoor de letters glinsteren en er vanuit verschillende hoeken steeds anders uitzien. Ook maakte hij duistere schilderijen met boomtoppen en andere motieven die aan de natuur doen denken.

Het werk van Ayres wordt nu bij Roger Katwijk samen getoond met sculpturen van Lynne

De menselijke omgang met het object is er een onderdeel van geworden

Leegte, die zijn opgesteld op een lange rij tafels. Alle objecten zijn gehakt uit albast, een relatief zachte steensoort die lijkt op marmer. Net als in de doeken van Ayres zien we hier een voorliefde voor het schrift en papier. Leegte maakte een aantal albasten boeken, die zeer gedetailleerd zijn nagemaakt. De rug van een boek is door veelvuldig gebruik kapotgegaan, een brief is in drieën gevouwen, gekreukeld en weer opengevouwen. De menselijke omgang met de

objecten is hier onderdeel geworden van de dingen. Ook alle onderdeeljes van een ganzenveer zijn zorgvuldig in de steen gekrast. Het beeld is bovendien zo dun dat het licht erdoorheen schijnt. Daarnaast ligt een vergelijkbare veer, ditmaal als negatieve vorm in een brok albast, alsof het een fossiel is, een levensteken uit een lang vervlogen tijd. **Kees Keijzer**